

[Gert Petersen.]

omtalte styrkelse af Rådet osv.; det er de to andre punkter, der er nævnt under „institutioner“, og dér er der fastsat tidsfrister. Her skal vi have vor politik klarert ganske hurtigt, mens det derimod med hensyn til Europaparlamentet ligger betydelig løsere.

Den politiske union nævnte hr. Poul Dalsager heller ikke i sit indlæg, og det gjorde statsministeren heller ikke først, men han blev provokeret til at sige noget om det i sidste omgang. Nu skal jeg nok lade være med at kalde den en politisk union, men den europæiske union, dermed kan forvirringen måske blive øget lidt mere. Statsministeren sagde, at union er et fremmedord for sammenslutning, og vi er allerede medlem af en sammenslutning. Ja men er vi gået ind i en union? Jeg synes, at tilhængerne herhjemme var meget forargede over, at man oppe i Norge havde stillet spørgsmålet: ja eller nej til union, forud for folkeafstemningen deroppe. Hvis man herhjemme før den 2. oktober havde sagt, at det var en union, man ville have os til at melde os ind i, ville tilhængerne have protesteret meget voldsomt dengang, uanset at vi nu får at vide, at union bare er et fremmedord for en sammenslutning, og vi er allerede medlem af en sammenslutning.

Jeg er i og for sig glad for, det skal jeg erkende, at statsministeren implicerer i sine udtalelser en afstandtagen fra en fortolkning à la Europas Forenede Stater fuldkommen som Amerikas Forenede Stater. Det mener jeg der ligger i det, når han siger, at han fortolker det som et neutralt ord, hvis indhold afhænger af, hvad man bliver enig om, og dermed ikke som noget, der svarer til USA. Men det er ikke nok. Vi må vide, når nu vi skal til at snakke union: hvad er den danske regerings syn på denne union? Det er ikke nok bare at fortælle, at det er et neutralt ord. Det er heller ikke nok at fortælle i Paris eller i Bruxelles, eller hvor man nu skal forhandle, at det er et neutralt ord. Nej, man må selv have en holdning og sige: vi vil gå dertil og ikke længere. Og det

var det, det kunne have været rart at få diskuteret.

Markedsministeren var inde på noget af det samme i spørgsmålet om denne union, og her synes jeg, at markedsministeren adskilte sig positivt fra hr. Niels Helveg Petersen. Må jeg tage hr. Niels Helveg Petersen først? Han sagde til spørgsmålet, om vi skal arbejde for en europæisk integration, at det kan man ikke sådan svare ja eller nej til, det må afhænge af, hvordan og hvorfor. Og så sagde han ordret: Det er ikke noget, der kan fastlægges én gang for alle. Jeg ved ikke, om det er et typisk radikalt standpunkt. Det er i hvert fald et standpunkt, som svarer til den tilpasningspolitik som udenrigspolitik i hvert fald i en vis periode har spillet en så stor rolle i det radikale venstres traditioner. Jeg tror, at man har en illusion om, at man ligesom en ål i mudderet kan klare sig igennem og vige uden om de sten, som nu dukker op osv., men jeg er meget bange for, at man ender med at være ålen på stegepanden, og at det er andre, der kommer til at bestemme for én, når man har dette det-kan-ikke-fastlægges-én-gang-for-alle-synspunkt, når man har dette helt løse som udgangspunkt.

Så foretrækker jeg markedsministerens udlægning. Han sagde — og han må korrigere mig, hvis jeg tager fejl — at med hensyn til begrebet union var der ikke tale om nogen ensartet tolkning af deltagerne, og det danske standpunkt med hensyn til, hvor langt vi vil gå i retning af integration, kan fastholdes også under denne tolkning. Jeg går ud fra, at det standpunkt, som markedsministeren refererer til, er det kendte forbehold om, at fordelingspolitikken bevares som et nationalt dansk anliggende.

Markedsministeren nikker, så jeg forstår, at min tolkning er rigtig.

Her har vi dog så i hvert fald i denne usikre verden og debat noget, som står fast, og som givetvis må spille en rolle, når man nu skal til at drøfte den økonomisk-monetære unions anden fase. Det er uundgåeligt, at det vil spille en rolle, og derfor synes jeg,